

نہ

9.

ודנה מראה דבר מצ"ם לשימיהו מוכה דספק מן

התורה שריא . דכסב דרמב"ם נסא
המלות שורש א' ז"ל כי כל מה שאנו חכמים
לעשותו וכל מה שהוצרכנו ממנו כבר ליוס משה
רבונו פ"ה בסיוי שילנו לעשותו וסוף אומרו
עפ"י התורה אשר יודוך וגו' והוצרכנו ית' מעבוד
דבר מכל מה שתקנו לעונו או גזרו ואמר לא
תסור וגו' עכ"ל :

הקדשה הרמב"ן כיון דכל איסורי דרבנן בכלל לא תסור הוא אם כן איך תקולא כיון באיסורי דרבנן לומר שיקרא דרבנן לקולא כיון דכל מה שאמרו חכמים הרי הוא מן התורה בכלל לא תסור וע"ש. וכן' זהו הרקיע כתב ליישב שכן הורשו מאת מתקני התקנות ללכת בהם לקולא כדי להפדים ביוזם לד"ת ע"ש. וכן' יתיישבו כל הקוסיות שהקדם הרמב"ן שם על הרמב"ם. והרמב"ן בהשגות שם הזכיר עוד אחת והיא מהא דאמרנו בפלוגתא דדבר תורה הלך אחר המחמיר ובדברי סופרים הלך אחר המיקל ע"ש. וכן' אינו עולה דבריו זה הרקיע דבשלמא בספקא דגוף המעשה איכא למומר דרך הורשו מאת מתקני התקנות שלא יאסר אלא בודאי אבל לא מספק ולא גזרו כלל בספק אבל במחלוקת משנוי בדברי סופרים לדבריו המחמיר והאוסר לא הורשו להקל לזה שיסתפק בדיוט כיון דהם יודעים שאסור בודאי וא"כ מאן שרי ומאן מחיל איסור לאו דלא תסור. ולכן מוכרח שיעתה הרמב"ם דכל הספיקות מדבריהם אבל מן התורה כל הספיקות מותר מש"כ כגוסתפק אם אסור חכמים בזה כיון מחלוקת בדברי סופרים ליכא לא תסור כיון דספק מן התורה שריא ומדרבנן לא גזרו בספיקות אלא בדאורייתא דוקא ולפי דבריהם ודוק :

פרק רביעי

ואחר העיון בזה נראה דכאן מחלוקת ביני
 אמוראי בש"ס דילן אם ספק אחד מן
 הסודות בפרק קמא דחולין דף י' צ"ל מניס ר'
 אבא מרב הוה בל אלא וטעם בל מניס מכו מ'
 חייסין שמה במקום נקב ניקב ח"ל אין השם
 שמה במקום נקב ניקב חיתציה דאם לצר המק'
 באצטיה חושטין שמה במקום נקב ניקב ח"ל מ'
 עכ"ל

קמח מים

[illegible]